

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σαράντα τριών χρόνων, μὰ διατηρείται θαυμάσια. Το βλέμμα του και το χαμόγελό του έχουν μὰ ἀκατανίκητη γοητεία. Διπλωμάτης από τους διασημότερους,

έχει γυρίσει όλες τις μεγαλοπόλεις του κόσμου σημειώνοντας παντού άπειρες έρωτικές κατακτήσεις.

ΕΚΕΙΝΗ. — Είκοσι τεσσάρων χρόνων, πολύ έλκυστική με το λεπτό και χαριτωμένο πρόσωπό της, με τα χρυσά μαλλιά της και την ξεχωριστή γλώσσα των ματιών της. Η μεγάλη της περιουσία την έκανε να κατορθώσει να γίνει σύζυγος Α υ τ ο υ, του γόητος, ο όποιος έχει γεννηθή για να είνε προπάντων έραστής.

Ο γάμος τους έγινε πρό μιάς εβδομάδος κι' αποτελεί διεθνές σχεδόν γεγονός. Πρό δύο ημερών οι νεόνυμφοι έφθασαν στο Παλιέρμο.

Το πρωί εκείνος μπαίνει στο διαμέρισμα της σύζυγού του, ή οποία με μάτια όνειροτόλα κοιτάζει την άμμουδιά του γυαλού ν' αστράφτη κάτω άπ' τον ήλιο.

ΕΚΕΙΝΗ (Στρέφοντας προς αυτόν, εύχαριστημένη). — Πώς, σεις; Και δέν έρχεστε κοντά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σταματημένος στην πόρτα). — Σας κοιτάζω. Είμαι υπό τη γοητεία μιάς όπτασίας. Το πρόσωπό σας, στεφανωμένο με το φώς, πλαισιωμένο άπ' το άνοιχτό παράθυρο, με φόντο τη γαλάζια θάλασσα... μοιάζει σαν όνειρο!

ΕΚΕΙΝΗ (Με κοκετταρία). — Όστε προτιμάτε αυτό άπό ένα... φίλημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πλησιάζοντάς την και φιλώντάς την στα μαλλιά). — Όλα με τη σειρά τους.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ξέρετε να συγκρατήτε τους πειρασμούς σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άπεναντίας, τους ίκανοποιώ όλους τον ένα κατόπιν του άλλου... Δέν χάνω ούτε μιά στιγμή ήδονής.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ξέρω ότι κατέχετε την τέχνη να λέτε θελκτικά πράγματα... Μά ή πραγματικότης είνε ότι είμαστε δέκα ώρες έδω και δέν σας είδα καθόλου.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δέν μπορούσα να μπώ στο δωμάτιό σας, χωρίς...

— **ΕΚΕΙΝΗ.** — Χωρίς ή τουαλέττα σας να είνε άνεπιληπτος. Έτσι δέν είνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γιατί κατηγορείτε, αγαπημένη μου, αυτό το σεβασμό που θάζω μέσ' στην αγάπη μου για σας;

ΕΚΕΙΝΗ. — Και τον όποιο όμως δέν είχατε για τις άλλες.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έ, ναι! Άκριβώς δέν τον είχα! Και έπειδή τον έχω για σας, αυτό σημαίνει πως ή αγάπη σας είνε ξεχωριστή.

ΕΚΕΙΝΗ. — Άπ' την αγάπη δέν ξέρω πολλά πράγματα. Είνε μέσα σ' αυτή τόσα και τόσα σημεία που δέν μπορώ να τα ξεδιαλύω ακόμη. Όστόσο όμως φαντάζομαι ότι ή συμπεριφορά σας προς τις άλλες θα ήταν καλύτερη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Για να μη της άπαντήσει την

φιλεί στο λαιμό). — Τρέλλή!

ΕΚΕΙΝΗ (Τραβώντας τον με χάρι κοντά της). — Καθήστε λίγο εκεί κοντά μου για να κουβεντιάσουμε. Μά κοντεύουν δώδεκα ώρες που δέν σας είδα καθόλου, κύριε. Γιατί δέν θελήσατε χθές να μου παραχωρήσετε αυτό που σας έζήτησα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Για το διαμέρισμα μιλάτε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, για το διαμέρισμα. Είνε λογικό σύζυγοι μόλις όκτώ ημερών να έχουν ξεχωριστά διαμερίσματα σαν τους βασιλείς;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έάν επέβαλα στον έαυτό μου αυτή τη θυσία, σας το είπα, το έκανα προβλέποντας για το μέλλον...

ΕΚΕΙΝΗ. — Βέβαια, αυτό το κρίνετε εκ της πείρας σας. Μά έγω ποτέ δέν θα βαρεθώ να βρίσκωμαι διαρκώς κοντά σας, στο πλευρό σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πιστέψατέ με, αυτό είνε μιά θαυμαστή πρόβλεψις, για να φαίνεται ο ένας στον άλλον, σε ώρισμένες στιγμές, έξαιρετικά έπιθυμητός.

ΕΚΕΙΝΗ (Στενάζοντας). — Μά, Θεέ μου! Τί προφυλάξεις! Η αγάπη είνε κανένα είδος τόσο σπάνιο, για να το τσιγκουνεύεται κανείς μέχρις αυτού του σημείου; Είνε πολύ περίεργο, δέν το φανταζόμουνα έτσι! Φανταζόμουνα μάλιστα πως ήταν ένας άνοιξιάτικος κάμπος, γεμάτος λουλούδια όπου θα μπορούσα ν' απολαύσω ό,τι ήθελα, χωρίς ύπολογισμούς και σκέψεις! Γελάτε; Ναι, βλέπω τώρα πως δέν ήταν αυτό, άφου κάθε τρυφερότητά σας την έχετε αριθμησει και περιμένετε ναρθή ή σειρά της.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είστε διασκεδαστική! Και τί θα συνέβαινε μ' αυτό τον περίφημο κάμπο σας άν έρχότανε ένας χειμώνας να τον καταστρέψει;

ΕΚΕΙΝΗ. — Θα συνέβαινε ό,τι γίνεται πάντα σε παρόμοιες περιπτώσεις: με τον ήλιο και τη θερμότητα θα ξανάθιζε.

(Χτυπά ο μαιτρ-ντ' ότέλ, ο όποιος μπαίνει φέρνοντας το ταχυδρομείο)

ΕΚΕΙΝΗ. — Θεέ μου, τί άλληλογραφία! (Ψάχνοντας μέσ' στο σωρό των γραμμάτων). Τίποτε για μένα; "Α, να ένα γράμμα της μαμάς. (Άνοίγει το γράμμα). Φτωχή μου, μαμά! Θέλει να της πω τηλεγραφικώς άν είμαι εύτυχής.

(Έκείνος την φέρνει κοντά του και την φιλεί πολύ φρόνιμα)

ΕΚΕΙΝΗ. — Τί πονηρός που είστε. Την άπάντησί μου την συντάξατε με τα χείλη σας. (Ξανακουτώντας το γράμμα). Θα ήθελα να ήξερα τί σας γράφουν... Δικαίωμά μου δέν είνε;... Όλο γυναικεία γραψίματα... Οί άντρες δέν σας γράφουν λοιπόν ποτέ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πολύ σπανίως.

ΕΚΕΙΝΗ. — Φάκελλοι όλων των σχημάτων. Βουλλοκέρια όλων των χρωμάτων, γραμματόσημα όλων των έθνών... κι' ένα σωρό μυρωδιές.

(Μυρίζει μερικά γράμματα)

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τρέφλ. Βερβέν. Όρσιντέ...

ΕΚΕΙΝΗ (Άνοίγει ένα γράμμα και διαβάζει). — «Μερικές άναμνήσεις διαλύονται πρό εύκολα κι' από ένα σύν-

νεφο! "Ας είστε όμως εύτυχής τώρα... 'Υπογραφή Τ ζ ί κ α».
(Κατσουφιάζοντας): Ποιά είν' αυτή;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μιά μικρούλα Ρωσσία από μεγάλη οικογένεια, πού είχα γνωρίσει στην Πετρούπολι και πού φανταζότανε πώς την αγαπούσα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Καί στην όποια κάνατε κόρτε. ('Ανοίγει δεύτερο γράμμα). Διαβάζει: «'Ενα τελευταίο φιλή σ' ένα όνειρο πού δέν θά σβύσει ποτέ. Ρ. Μ. Στοκχόλμη...» Αυτή δέ φαίνεται νά φανταζότανε μόνο; ('Εκείνος κάνει ένα κίνημα). "Οχι δικαιολογίες. ('Ανοίγει άλλο γράμμα). «'Επήγα σήμερα στην εκκλησία νά προσευχηθώ για σάς και... νά σάς συγχωρήσω». 'Εδω είνε σοβαρώτερα τά πράγματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά πιστεύετε σ' αυτά πού μου γράφουν; Τό γράμμα αυτό δέν έχει καν ύπογραφή.

ΕΚΕΙΝΗ.— "Οχι, όχι έχει... «Γ κ λ ά ν τ υ ς». (Κυττώντας τον). Καί ξέρετε καλά ποιά είν' αυτή. Μή μου πητε ψέματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί σάς ενδιαφέρει;

ΕΚΕΙΝΗ.— Θέλω νά ξέρω.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μιά 'Αμερικάνικ. 'Η γυναίκα ενός γερουσιαστού, πού την γνώρισα στη Βασιγκτόνα. (Θέλοντας νά την έμποδίσω νά εξακολουθήση τό άνοιγμα τών έπιστολών). Μά, σάς παρακαλώ, γιατί νά εξακολουθήσετε;

ΕΚΕΙΝΗ.— Διδάσκομαι... σπουδάζω... ('Ανοίγοντας ακόμη γράμματα). "Α! Αυτό είν' ευχάριστο για μένα: «Τάς πιο ειλικρινείς μου ευχάς!» 'Υπογραφή: «Μιά περιπέτεια της Βενετίας». (Διαβάζοντας άλλο): Αυτό άσφαλώς είν' άπ' την ίδια: «Δέν φοβάμαι τάς συγκρίσεις. 'Α μ α λ ί α». Κι' ένα άλλο μου φαίνεται πιο χαριτωμένο ακόμα: «'Ολα γίνονται, φίλε μου, άφου έσείς παντρευτήκατε. Ε. Μ. Βερολίον».

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά αυτό είν' άτοπο. Φτάνει πειά!

ΕΚΕΙΝΗ.— "Οχι... Νά ένας φάκελλος πράσινος, πού με σκανδαλίζει. (Κυττώντας τό γραμματόσημο). Κεϋλάνη! Διάβολε... ως την 'Ασία φτάσατε! (Διαβάζοντας): «Φίλε, θυμάστε ένα θράδυ πού περάσαμε στο γυάχτ του λόρδου Γκραϊϋ, όπου μου είπατε αφήνοντάς με αυτό τό στίχο του Μυσσέ:

«Κι' έρχεται ή λήθη στην καρδιά, όπως στα μάτια ό έπνος»

» Βλέπετε λοιπόν ότι δέν ήρθε στην καρδιά μου ή λήθη, άφου σάς θυμούμαι πάντα και σάς συγχάιρω για τό γάμο σας». Μά αυτό είνε πολύ λεπτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν έπρεπε νά σάς αφήσω νά τά δητε.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν φαίνεσθε όμως και πολύ θυμωμένος.

ΕΚΕΙΝΟΣ ('Εμποδίζοντάς την ν' άνοίξη άλλο γράμμα). — "Οχι, φτάνει.

ΕΚΕΙΝΗ.— Βέβαια, άφου και τά άλλα είνε όμοια. "Α; δώ μόνο τον τόπο της προελεύσεως! (Κυττάζει τις σφραγίδες). Βρυξέλλαι, Βιέννη, 'Αθηναί, Βουκουρέστι, Κάιρο, Τύνις, Νέα 'Υόρκη, Μοντεβίδεο!... 'Ο κόσμος όλόκληρος... Τό δρομολόγιο όλων σας τών έρώτων.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είθε θυμωμένη;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν μπορώ όμως νά είμαι και πολύ χαρούμενη. "Α, νά κι' ένα από τό Παρίσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ ('Αφου είδε τό χαρακτήρα της συστάσεως). — Μή τό διαβάσετε!

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί; Γνωρίσατε τό γράψιμο; Μά άπευθύνεται σέ μένα. Κυττάχτε! "Ας δούμε: «Κυρία, δέν σάς γνωρίζω και δέν έχω κανένα λόγο νά τό θέλω αυτό, ώστόσο θά σάς δώσω μία συμβουλή. 'Εκείνος πού παντρευτήκατε αγαπά πολύ νά παίξη με την καρδιά τών άλλων και σπανίως έπυχωρεί σέ μία έμπνευσί του όταν την βρίσκη πρωτότυπη. Θά μπορούσε νά δώση στα παιδιά σας, αν άποκτήσετε, τά όνόματα, Γιάννης ή Πέτρος άξαφνα... Μήν τό παραδεχθήτε αυτό, γιατί είνε τόσο έλαφρός ώστε νά μη θυμάται άργότερα αν αυτά τά παιδιά τ' απέκτησε με σάς ή... με μένα». (Πολύ λυπημένη). Είχατε δίκη! Θά έκανα καλύτερα νά μη τό διάβαζα αυτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πώς, πιστεύετε;

ΕΚΕΙΝΗ (Αύστηρά). — Μπορείτε νά μου δώσετε τό λόγο της τιμής σας ότι είνε ψέμα; ('Εκείνος σωπαίνει). "Οχι! Βλέπετε λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μου έπιτρέπετε τουλάχιστον νά σάς εξηγηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Νά μου εξηγηθήτε; Σε τί; Μή μιλάτε πειά. Πάρτε όλα τά γράμματά σας. Σάς όρκίζομαι ότι ποτέ πειά δέν θά τά ζητήσω ούτε νά τά δώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πλήττοντας και θέλοντας νά φανή λυπημένος). — Καταλαβαίνω, αγαπημένη μου, ότι σάς έπλήγωσαν αυτά τά γράμματα. Μά αφήστε με νά σάς πω ότι δέν ήταν δυνατόν νά ζήσω ως σήμερα μόνο για κείνη πού έπρεπε νά

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

(Του 'Αλφρέ ντε Μυσσέ)

Χαίρε πιστεύω πώς ποτέσ σ' όλη μου τή ζωή
δέν θ' αντικρύσουνε ξανά τά μάτια μου έσένα
άκουσε κάποια δύναμι κοντά της σέ καλεϊ
αφήνοντας μονάχον μου τον άμοιρον έμένα.

Δέν θένά κλάψω τώρα πειά, άλλως τί μ' ώφελεί
κι' ούτε τά χρόνια τά παληά στο νοϋ μου θέ νά φέρω,
τί μ' ώφελεί αν φέρνοντας στο νοϋ μου ένα φιλή
τόν έρωτά μου, άλλοίμονο, δέν θέλω νά τον ξέρω.

Φεύγεις για τό ταξίδι σου γιομάτη με χαρά
και θά γυρίσης αύριο μ' ακόμα πιο μεγάλη
θά κλάψουνε για σένανε πολύ λυπητερά
και συ θά φεύγης, μίλα μου θέ νά γυρίσης πάλι.

Χαίρε, όπου περήφανη άναζητάς ξανά
ένα χαμένο σου όνειρο νά τ' άναστήσης πάλι,
τ' άστέρι πού στο δρόμο του κανέναν τό κυττά
τά μάτια του θαμπώνουνε, σκύφτοντας τό κεφάλι.

Κι' όταν μία μέρα μέσα σου θά νοιώσης την καρδιά
για κάποιον πούνε μακριά στα ξένα νά χτυπάη,
τότες και συ θά λογιστής πώς πρέπει, — ώ παληά
χρόνια μου — πάντ' ή σκέψι σου σ' αυτόν νά τριγυρνάη.

ΣΤΕΡΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

(Του Λεκόν Ντελλί)

Εϋλογημένη πόφτασες την ύστερή μου ώρα!
Μαζύ σου ήρθαν της νειότης μου τ' αγαπημένα χρόνια
Σ' αγαπήσα! άπάνω μου άς πέση άγρια μπόρα,
μου φτάνει μόνο πόφτασες γεμάτη από συμπόνοια.

Κι' έσείς όπου μου φέρατε ματάκια λατρευμένα
τό πρώτο ροδοχάραμα, προτού νά σάς αφήσω
θέλω στο πλάι μου έδω νά σάς θωρρω, ώϊμένα,
και με τή λάμψι σας αυτή γλυκά νά ξεψυχήσω.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

(Του Πώλ Βερλαίν)

Μέσα στο πάρκο τό παληό πού παγωνιά κι' έρμιά τό δένουν,
Δυό ίσκιου ξαφνου φαίνονται ζευγάρι νά διαβαίνουν.
Τά μάτια τους είνε νεκρά κι' άπ' τ' άπαλό τους στόμα
Τά λόγια βγαίνουν σιγαλά πού μόλις άγροικούνται ακόμα,
Μέσα στο πάρκο τό παληό, τό έρημικό και παγωμένο
Δυό ίσκιου άναθυμίζονται κάποιον καιρό εύτυχισμένο.
— Θυμάσαι τάχα τά παληά, τά ώνειρεμένα εκείνα χρόνια;
— Τώρα πός τί νά με ρωτάς αν τά θυμάμαι αϊώνια;
— Τάχα ή καρδιά σου χτύπο της ακόμα τόνομα μου τ'όχει;
Ζή ή ψυχή μου πάντοτε στα όνειρατά σου; — "Οχι;
— "Ω, τίς άξέχαστες στιγμές της θείας εύτυχίας πού νάνε;
Στόμα με στόμα έσμίγαμε, θυμάσαι; — 'Αλήθεια πάνε!...
Πώς ήταν τότε ό ούρανός γαλάζιος κ' ή έλπίδα πόση!
Πάει κ' ή έλπίδα, ό ούρανός μαύρος την έχει περιζώσει.
"Ετσι στα στάχυα τά τρελλά ή δυό σκιές περιπατούσαν,
Κ' ή νύχτα μόνον άκουγε τά λόγια πού μιλούσαν...
(Μετάφρ. Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ)

παντρευτώ μία μέρα. Σάς όρκίζομαι όμως ότι θάχω για σάς
πού είθε ή εκλεκτή μου, τά χάδια μου τά πιο τρυφερά κι'
όλη την άφοσίωσί μου. Γιατί λοιπόν νά θυμώνετε;

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί ή καρδιά σας μπορεί νά είν' ένα σπάνιο
λουλουδι, αλλά τ'όχον άγγίζει τόσα χέρια. Είνε σαν τό ίε-
ρό μάρμαρο του τάφου της 'Ιερουσαλήμ, πού όλα τά χείλη
των πιστών τό άγγίζουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πότε τά μάθατε όλ' αυτά;

ΕΚΕΙΝΗ.— Σήμερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναι, μά για μένα ό γάμος μου άνοίγει ένα
καινούργιο όρίζοντα, ένα λαμπρό μέλλον...

ΕΚΕΙΝΗ (Μ' ένα δάκρυ στα μάτια). — Κι' έγώ παντρεύ-
τηκα σέ σάς ένα πολύ ώμορφο παρελθόν.

MICHEL PROVINS